

és una tarda estranya, tensa, hi ha massa sirenes, sembla que cridin desesperades, però depèn de la direcció del vent, i tot i que encara sigui d'hora per aventurar-se a dir coses com aquesta, és del tot probable que no hi hagi supervivents, és difícil que hi hagi supervivents en accidents d'aquesta magnitud, les primeres informacions apunten a molts ocells, un núvol d'ocells dins el motor, un núvol d'ocells ha entrat al motor i ha fet caure un avió farcit de gent que marxava de vacances a l'estranger, és una tragèdia sense precedents, avui, que és el primer dia de l'estiu, per mi, el primer dia de l'estiu, perdona, ara feia dies que no ens vèiem i no voldria, però és que ha estat just abans de sortir de casa, duia un got a les mans i m'ha caigut quan ho han dit a la ràdio, hi viatjava molta gent, sembla ser, centenars de persones i fins i tot un equip de waterpolo, s'ha trencat als meus peus, el got, i m'he tallat, i era un dels meus gots favorits, però res de gaire importància, i sembla ser que la fase d'enlairament és molt delicada, i la d'aterratge, però la d'enlairament encara més, perquè no pots avortar-la, i els ocells, dins el motor, i hi ha cossos per tota la pista, i cossos, i els motors han perdut força i han intentat fer una maniobra desesperada que ha resultat inútil del tot, aixeca'l, li deia,

aixeca'l, vola'l, vola'l, li deia, el pilot tenia experiència, molts anys de servei, i fins i tot a l'exèrcit, i havia estat entrenat per a casos com aquest, però els reactors han perdut força a una velocitat terrible, perdona, no volia atabalar-te amb històries, però tot això m'ha remogut, els experts encara són a la zona de la catàstrofe, al costat de les pistes, i busquen els cossos, els membres, o fins i tot algun supervivent, però han dit que no n'hi havia, a la ràdio, no és habitual que n'hi hagi, en accidents d'aquesta magnitud, però aquesta vegada és a peu de pista, i les caixes negres, sembla que els primers en arribar han trobat una noia encara lligada a la seva cadira al cinturó de seguretat, com si res no hagués passat, enmig del no-res, lluny del fuselatge, intacte, tan intacte i serena com pot semblar una persona sense vida, lluny de l'incendi, i semblava viva, de la columna de fum que es veia des de molts punts de la ciutat i de les primeres ambulàncies i bombers

estimada Lídia, ara ja fa dies que vas marxar, no et diré les ganes de veure't, juntes amb bicicleta, a la platja, farem moltes coses moltes coses i ens farem moltes fotos i estarem molt contentes l'una al costat de l'altra, perquè ara només penso en això i en explicar-te que el noi de quart em va deixar una nota a la motxilla

quan em remenin dins l'ambulància el metge em farà mal, em toca d'una mena de manera, no em toquis així, no, així no, el metge demanarà a l'infermer si sap com es fa

la truita de patates, li dirà que és un document d'identitat espanyol, i l'infermer li respondrà que el gran secret de la truita de patates és, que a l'interior, estigui crua, l'infermer haurà estiuejat a la costa espanyola però no recordarà, serà així, el nom del poble ni la ciutat més propera, sí recordarà, però, que la truita ha de dur ceba i ha de quedar crua a l'interior, al seu punt, ni poc ni massa, el conductor ha pujat el volum de la sirena i ha tombat per una gran avinguda, les patates s'han de tallar ben fines i, un cop fregides, deixar-les reposar barrejades a l'ou batut, s'han d'impregnar de l'ou i, després, no coure massa, l'endemà sempre és més bona que tot just acabada de fer, el gran secret, diré, és no batre massa els ous

ara, just abans de sortir, he posat la mà a la bústia i hi havia un sobre, i no volia obrir-lo fins tornar a casa,estic una mica marejada però és normal, deu ser cosa de la xafogor, o la sorpresa, o l'accident, o tot plegat, és una tragèdia sense precedents, hi ha massa ambulàncies, tot depèn de la direcció del vent, no havia passat mai res, aquí, és un aeroport segur, algun incident segur, però res de massa importància, i vaig tenir una infantesa que molts haurien volgut, lluny de la ciutat, i a prop de les tarongines i papallones i ocells, el mar, ho duc tot aquí, quan arribi a casa m'ho acabaré de mirar, no m'ho esperava, no ha pogut trobar la meva adreça, ara estic per tu, tenia ganes de veure't, no et negaré, no podria, ja no podria negar-te que tot això m'ha remogut, deu ser normal, no?, tants anys sense saber-ne res, de silenci

saps, quan era petita m'apassionaven els ocells, amb una passió molt intensa, em tornaven boja, temps enrere, més petita encara, els agafava amb tanta força i amor que els aixafava, de tant que els estimava els aixafava, i somniava en la seva llengua, i hi tenia converses d'això i d'allò, però ara és tota una altra cosa, i a la casa dels estius cuidàvem ocells que havien caigut del niu i que ens portava un ornitòleg coix, perquè sol no se'n podia fer càrrec, a les primeres cauen dels nius, en una caixa de cartró, i estiuejava amb la mare i la Lídia en una illa plena de roselles a la primavera i una olor de tarongina, deliciosa, i aquí hi ha alguna cosa, alguna cosa que em recorda, aquí m'hi sento bé, tot això em transmet calma, no som en una illa, no som a la vora del mar, però hi ha aquesta mena de brisa, o l'olor, alguna cosa que em recorda a la tarongina, no ho sé, aquesta brisa, hi ha una cosa, una mena de cosa, i comencen a arribar els primers turistes i venir aquí sovint em recorda a l'illa, una illa que era rocosa, eixuta, amb illots illetes i caps de roca, i unes aigües que, de tan clares, fa ganes de beure-les, una illa amb tot el que ha de tenir una illa, i nesprers, i sobretot, amb molts i molts ocells, de totes les espècies que et puguis imaginar, en un poblet amb una desena de cases, a tot estirar, preciós, blanc, totes les cases havien estat aixecades amb les pedres de marès, que són ben blanques, i amb un enllosat d'allò més relliscós, i tots els habitants del poble, un dia o altre s'hi havien obert la closca, o trencat les cames, per l'enllosat des de la plaça fins als afores, i és allà on la mare, sí, és allà on la mare va conèixer l'ornitòleg coix, per l'enllosat, que

havia aixecat, ell mateix, amb les seves mans, l'hospital d'ocells, d'ocells amputats per un cotxe o una vespa, o malferits per un caçador, o caiguts d'un niu i mig menjats per la mare, o n'hi havia un, no ho he oblidat mai, que era feliç d'haver trobat carn fresca tan a la vora mentre s'engrapava ell mateix, i un altre apassionat per les pomes i que s'engreixava de tantes que en menjava i era capaç d'ennuegar-s'hi i deixar-s'hi la pell i fins i tot, d'aquests, l'ocell de seda, en vam trobar un que va oblidar la ferida mortal de bala d'un caçador en veure les pomes del pomer de davant del pavelló, i s'hi va llançar a sobre, i m'hi deixaven sovint per aprendre a tenir cura de tots aquests animals, i de mi, pell de brau, em deien sovint, mentre ells, la mare i ell, coix, corrien rere els matolls, s'abaixaven els pantalons, i follaven darrere la bassa de les tortugues fins que el sol els queia, i els mosquits els devoraven el cul, saps que sobretot no has de posar-los cap nom, ni acaronar-los?, en la seva naturalesa hi ha la por als homes i no l'han de perdre, és essencial, per a poder sobreviure, no se'ls pot condemnar de per vida, i a mi m'excitava entrar a les gàbies i llençar-los el menjar, i m'hi encantava mirant-los les plomes i les màscares, n'hi havia, pobres, que havien arribat massa tard al repartiment, i me'n reia, i m'hi podia passar hores, em feia sentir gran, era important, però l'olor em regirava l'estómac, eren ratolins morts del dia anterior i n'hi havia de vius, hi ha espècies que els han de caçar vius per menjar-se'ls, tancats en neveres o budells d'altres ocells, els mussols mengen colls de gallina, no és res que fos gaire divertit, algunes de les espècies menjaven entranyes

d'altres ocells i colls trinxats de gallina i entranyes, i jo les repartia els matins dels dissabtes mentre els nens anaven a les cales més amagades en bicicleta o a l'avenc de l'elefant, i fins aleshores tot era mel i jo només era una nena, i de vegades m'hi acompanyava la meva amiga Lídia, que sempre passava uns dies amb nosaltres, i plorava dia sí i dia també, i que ho veia de lluny, en aquella època encara no gosava entrar-hi, després va ser tota una altra cosa, després quan va perdre la seva tieta s'hi va quedar, tota una altra cosa, t'agradaria molt, és molt agradable, i es va acabar encapritxant dels ocells i de la mare i l'ornitòleg, i ha acabat sent ornitòloga, se'n va enamorar d'un amor molt intens, dels ocells, i després de l'accident, d'aquell dia, ja te'n parlaré més endavant, potser, és llarg d'explicar, no, no m'és fàcil, no ho és, potser un altre dia, si s'escau, un altre dia, va fer-se càrrec de tot i jo vaig deixar d'anar a l'illa amb la mare, ja hi anava la Lídia, amb la mare, i la por, i els avis em cuidaven els mesos que la mare passava amb l'ornitòleg coix, primer els estius, i després també els hiverns, i la Lídia, quan hi havia ocells, i després de tot allò, així, de matinada, un dia em vaig quedar muda, no podia parlar, m'hi deixava l'ànima però les paraules no sortien, se m'hi posava una poma tan enorme, aquí, a la gola, i no sortia res, i vaig passar dos anys ajudant l'àvia a fer truites de patates per al geriàtric del costat de casa i asseient-me amb l'avi i jo només era un mar de llàgrimes, veient passar els trens ràpids i resolent els seus mots encreuats amb l'ajuda d'un llapis i aquest quadern que duc sempre amb mi, perquè hi ha escrites paraules per a tot, i li escrivia a la

Lídia, i ella em trucava, i ella em parlava, podíem fer-ho durant hores, i jo només l'escoltava i tots els paradisos dels quals em parlava i que ja no eren els meus, per la por, pel silenci, i a mi se'm descomponia el rostre, se'm van anar fent insofribles i així, en silenci, va ser com vaig començar a estimar les paraules que van resultar ser-me fidels, com temps enrere ho havia fet amb els ocells, i vaig convertir-me en el que sóc ara que no es cacen paraules al llarg del dia, que no es cuiden, que no se't moren, també, al llarg d'una vida?, i després de l'accident vaig agafar-los una mena de terror d'aquí dins, ben endins, no cal que te'n parli, ara, de l'accident, un altre dia, potser, és llarg d'explicar, i per mi és el primer dia de l'estiu, i havia de trinxar els colls de gallina pels mussols amb un morter i treure els ratolins, els morts, de la nevera, els matàvem d'un cop sec al cap, alguns treien sang, sovint quan no morien del primer cop contra l'esglaó del pavelló, que era ben tenyit de sang i ni els mil xàfeces de cada agost havien pogut esborrar-ne el rastre, no et pensis que menjaven petites molles de pa o blat de moro, no és ben bé així, i les parets del pavelló, on hi havia les neveres, i les eines, eren cobertes de rajoles de ceràmica blanquíssimes, de fàcil netejar, era un voltor, un mascle i era tot sol en una gàbia, aïllat de la resta, de plomes color de cel, borni d'un ull, hi tenia un tel blanc, però no del tot, enlloc d'un ull, i l'ala mig esclafada, i no podia volar, per l'ala, que era morta, i per l'ull, i amb l'ull bo em mirava amb recel, jo també tenia un ull tapat, amb aquella mena de pedaç de color de carn i amb forma d'ou, i això sembla que havia d'unir-nos d'allò més, i jo el veia

gegant aleshores, em semblava un Déu, de petita que era, i al principi tenia por que se'm llancés a sobre i em degollés amb el seu bec de plata, mengen colls de pollastre, i l'ornitòleg, el coix, insistia, era l'únic ocell que temia, però el coix insistia, i la mare no ho volia fer, per mi, malgrat tots els exàmens de matemàtiques, tens l'ull tapat, us entenedreu, hi tornava, havia de ser extremadament cautelosa, li havia de perdre la por, m'havia de fer forta d'una vegada per totes però jo era seca com una fulla de pi, i deia que era l'única manera de poder apropar-m'hi, sense por, i sempre pel costat de l'ull bo, em deia, no d'una altra manera, per mostrar-li respecte i, sobretot, franquesa, i ho feia, i li parlava, en caure la tarda, no ho feia d'una altra manera, fins que un dia, sí, ho vaig fer, va passar, l'hàbit t'empeny a aquestes coses, vaig trencar el fil de la franquesa, i al darrer moment vaig girar-me per agafar el pom de la porta, tampoc m'hi veia clar, d'un ull, potser vaig fer, potser sí, un gest brusc, però segur que no, i el traïdor, sí, el molt vil, no havia pogut evitar posar-li un nom, li deia Ricardo, potser perquè era borni i me'l vaig anar estimant cada dia, a força de plantar-me al seu davant i parlar-hi, de mica en mica, fins el dia, jo me'l creia, comences a creure-hi, i l'hàbit t'hi empeny, que el molt vil se'm llança a sobre d'un salt i batent les ales se m'arrapa al cap amb les urpes, només una guspira d'inconsciència, el temps d'un pensament, sense deixar de batre les ales, i clava, una piconadora que m'esberla el crani, i m'arrenca la cabellera i em deixa calba, té la força de molts homes, no et pensis que xiscla ni diu res, només ataca, i em fa anar el cap d'una